

Behandlingen af det nye Lovforslag kan iøvrigt ikke komme paa Dagsordenen i Morgen uden Thingets Samtykke, da Fristen efter Forretningsordenen ikke er omme endnu i Morgen, men jeg er overbevist om, at der ikke ved denne Leilighed vil være mindste Bansteliighed i saa Henseende.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Forslag til Lov om Erstatning for uforskyldt Baretægtsfængsel.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2406).

Sagen fattes under Forhandling.

Rump: Efter at Landsthinget i forrige Samling havde vedtaget Forslag til Lov om Erstatning for uforskyldt Baretægtsfængsel og Lovforslaget var gaaet til Folkethinget, blev det der gjort til Gjenstand for en 1ste Behandling, hvorfra det gik til et Udvalg. Dette Udvalg afgav først sin Betænkning i Slutningen af Samlingen, og den blev ikke gjort til Gjenstand for nogen Forhandling eller Afstemning i Folkethinget. Naar man efterser denne Udvalgsbetænkning, vil man finde, at der deri var stillet ikke saa Forslag til Ændringer i det af dette Thing vedtagne Lovforslag, Ændringer, som endog ere af temmelig indgribende Betydning. De vedrøre dels Spørgsmaalet om, i hvilke Tilfælde der kan være Tale om Erstatning, dels Betingelserne for denne Erstatning og dels endelig Formerne, under hvilke den skal kunne tilkjendes. Jeg skal saaledes bemærke, at der var et Ændringsforslag, der gik ud paa at anordne Indførelse af særlige Kommissioner aftsvis til Fastfættelse af Erstatningens Størrelse. Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa disse forskellige Ændringer. Man vil nemlig af Udvalgsbetænkningen se, at der paa de fleste Punkter ikke har været Enstemmighed til Stede, men man har delt sig i Majoritet og Minoritet, der endog gruppere sig meget forskjelligt. Det er jo derfor meget uvis, hvorledes Thinget vilde have stillet sig, naar Lovforslaget der var kommet til 2den Behandling, og det vil nu heller ikke være Tidspunktet for Landsthinget til at udtale sig om Ændringsforslagene til Lovforslaget, allerede af den Grund, at de mulig ikke vilde være blevne vedtagne af det andet Thing. Jeg mener, at det maa være forbeholdt et senere Tid-

punkt, naar Lovforslaget er blevet fremmet i det andet Thing og er vendt tilbage hertil, da at udtale sig om Ændringerne deri. Dette har ogsaa været bestemmende for den ærede Forslagsstiller ved den fornyede Indbringelse af Lovforslaget i dette Thing, idet han har indbragt det i den Skikkelse, hvori det blev vedtaget her ved 3die Behandling, dog med nogle Ændringer. Sagen er nemlig, at samtidig med, at Modspørgsningerne have været mere eller mindre betydelige i Udvalget i det andet Thing, er der to Punkter, hvorom man har været enig, og med Hensyn til hvilke man kunde forudsæ, at det andet Thing ved den endelige Vedtagelse vilde følge Udvalget. Det er derfor ganske naturligt, at den ærede Forslagsstiller har fjærnknet disse to Punkter sin særlige Opmærksomhed, og da han har kunnet billige, at der, paa Grundlag af hvad der fremkom i Betænkningen, blev foretaget Forandringer i hans Forslag, har han optaget de paaagjældende Ændringer i det nu indbragte Lovforslag. Den første Ændring er skeet i § 2. Denne Paragraf bestemte, at Retten til Erstatning bortfalder, naar den paaagjældende selv ved sit Forhold har givet Anledning til Fængslingen. Dertil er nu knyttet en Bestemmelse om, at for saa vidt det maatte være en taabelig Optraeden fra hans Side, der har foranlediget Fængslingen, eller som det hedder, naar det udviste urigtige Forhold maa antages at være foranlediget af Frygt, Forvirring eller udskyldelig Misforstaaelse, skal Retten dog kunne tilkjende en mindre Erstatning. Det forekommer ogsaa mig, at der ikke kan være Noget at indvende derimod. Det Hele kommer til at bero paa et Skjøn. At der er sagt, at det skal være en mindre Erstatning, viser, at der ikke er Tale om en ligefrem Ret, men om et Billighedskrav, og det er da overladt Domstolen at afgjøre, hvilken Betydning der kan tillægges dette. — Af noget mere væsentlig Betydning er den anden Ændring, der vedrører § 4. Dette Thing havde vedtaget, at Spørgsmaalet om Erstatning skulde altid indbringes for Domstolen i 1ste Instants, før den Ret, der havde behandlet den kriminelle Sag, under hvilken den paaagjældende havde været underkastet Baretægtsfængsel. I det andet Thing fandt hele Udvalget, at dette ikke var rigtigt. Man mente, at det kunne have sine store Ulemper, idet man antog, at den, der havde været arresteret, kunde være udsat for, at den Forhørsdommer, som havde afsagt Arrestbrevet, kunde have en vis Interesse i, at Erstatningsagen ikke fik et for den paaagjældende gunstigt Resultat.